

da Krigsministeren i 1879 udtalte, at Rekrutstyrken vilde voxe, var Kassationsprocenten 28. Hvis blot denne Procent var bleven staaende, vilde vi iaar til Fodfolket have faaet 1800 Mand flere, end vi nu have faaet, thi vi ere nu komne til 37 Procent og 9 Procent af 20,000 giver 1800. Vi vilde saaledes iaar have faaet en Tilgang til hver Rekrutbataillon af 559 Mand, og det var, antager jeg, i Onstet om at finde Midler til at bøde noget paa den for store Tilgang, at Koncipisterne af Tillægsloven bestemte, at en større Del skulde møde den 1ste April og kun 100 Mand den 1ste November. De vilde altsaa, hvis Bestemmelsen var som i 1879 ved Fodfolkets 10 Rekrutbatailloner, været mødt en Styrke af 459 Mand den 1ste April og 100 Mand den 1ste November. I dets Sted skal der iaar ialt møde 379 Mand, nemlig 279 den 1ste April og 100 den 1ste November. Men hvad Betydning har dette for Uddannelsens Vedkommende? Den, at alt det, for hvilket Alle i denne Sag, til hvilken Side de saa end høre, have kæmpet med Hensyn til Fodfolkets Uddannelse, nemlig, at man skulde søge at bevare det, der havde vist sig Godt ved Hærløven af 1867, og deriblandt den større Styrke for Kompagnierne og Bataillonerne, hvorigjennem det var muligt, at man kunde holde den enkelte Mand et Virkelighedsbillede for Die, saa at han ikke skulde behøve at tage sin Fantasi til Hjælp, er fuldstændig bristet, thi der kan med en saadan Styrke for Bataillonen og Kompagniernes Vedkommende ikke holdes andet end Troppeexercits. Det eneste Fornuftige, man kunde gjøre — men det møder Hindringer i Programmet for Uddannelsen —, var at llaa hele Bataillonen Styrke sammen til eet Kompagni; thi saa fik dog idetmindste een Kaptain og nogle Befalingsmænd Dvelse i at gjøre nogen virkelig Nytte, istedetfor at nu Ingen faar noget ordentligt at bestille. Af disse 10 Batailloner skulde de 5 deltage i større Dvelse ved Garnisonerne, og hvorledes blive de saa? Naar jeg fra de 279 fradrager dem, der udeblive, og sætter Kassationsprocenten til, hvad den har været gennemsnitlig i de sidste Aar, nemlig 8 pCt., saa bliver Styrken for hver Bataillon noget som 250 Mand, hvorved de skulde deltage i Regiment i større Dvelse ved Garnisonerne. De andre 5 Batailloner skulde holde uafbrudt Dvelse i 6 Maaneder. Naar saa den 3die Oktober kommer, udtages der 50 Befalingsmandslever, og der bliver altsaa tilbage 200 Mand. Saa kommer Novemberholdet. Draager man igjen fra dette dem, der ikke møde, og Kassationsprocenten, naaer man ned til Noget som 90 Mand, maasse derunder, men jeg sætter nu 90 Mand, og med disse 290 Mand skulde altsaa disse fem Batailloner næste Aar deltage i større Kantonnementer eller Leirøvelser. Jeg skal henstille til ærede Medlemmer, der selv have tjent i Hæren, hvad de tro, der kan stilles op i Retning af det

Fornuftige med saadaane Batailloner. De Herrer ville vist heraf se, hvorledes alle de Forudsætninger, hvorpaa saavel Loven af 1867 som Tillægsloven af 1880 — thi denne har ikke i det omhandlede Punkt gjort nogen Forandring — ere bristede uden Undtagelse. Det er derfor dobbelt beklageligt, at der ikke er sket nogen Forandring ved Udskrivningen i rette Tid, forinden sidste Session traadte sammen, og dette saameget mere som der vil gaa lang Tid, forinden Infovenientserne ville hæves. Jeg kan nævne, at i de 5 Batailloner — og jeg kan tale derom saameget mere, som jeg selv har den Ære at kommandere en af dem — vil Mandtallet for 1882 først i 1887 ved Indtalselse til 1 Maanedes Dvelse faae Leilighed til at se, hvorledes et Kompagni og en Bataillon tilnærmelsesvis ser ud. Hvis man vilde gjøre det til Sandhed, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) saa tidt har fremsat her og i Pressen, at det, man havde faaet ved Tillægsloven af 25de Juli 1880, var en stor Hær af Befalingsmænd uden Arbejde, saa har man arbeidet derfor, men det ligger ikke i Loven, men i den Maade, hvorpaa Udskrivningsvæsenet har fungeret. Jeg har, som sagt, kun ønsket en Opgjørelse med Fortiden for at vise, hvorledes den Omstændighed, at man ikke har søgt ad administrativt Veie at raade Bod paa de Mangler, man i Februar forrige Aar erkjendte vare til Stede ved Udskrivningsmaaden, har havt jeg kan gjerne sige de sørgeligste Følger for Hærens Vedkommende. Det beklager jeg i allerhøjeste Grad. Man er ellers meget villig til paa alle Omraader at give Folkethinget Skyld for alt det Urigtige, der sker — og jeg er enig i, at Folkethinget kan med Rette tillægges Skyld i Meget —, men paa det her foreliggende Omraade maatte den høitærede Minister, for at kunne staa fuldstændig frit, kunne bevise, at Folkethinget har mødt som Modstander, være sig af Forslag, som Ministeren har forelagt og ønsket fremmet, men som Folkethinget har begravet, eller ved at negte Bevillinger, som Justitsministeriet har forlangt, for derigjennem at bevirke, at Udskrivningsvæsenet kom til at fungere paa saadan en Maade, at derved fremkom et virkeligt og sandt Udtryk for Grundlovens Bestemmelse om almindelig Børnepligt, som denne er neblagt i Hærløven af 1867 og Børnepligtsloven af 6te Marts 1869.

Dinesen: Jeg kunde meget godt indskrænke mig til at slutte mig til den ærede Forespørger, med hvem jeg er fuldstændig enig i Alt, hvad han har anført. Jeg har ofte reist denne Sag her i Thinget; første Gang gjorde jeg det i Samlingen 1871—72, jeg har gjort det oftere senere, og andre Medlemmer have ogsaa omtalt denne Sag; men jeg skjønner ikke rettere, end at der hos den Del af Administrationen, som dette For-